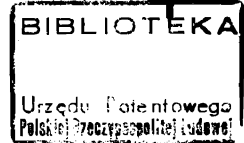

Warszawa, 30 kwietnia 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

F 410 5/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 26266.

Kl. 72 h, 5/02.

Hugo Schmeisser
(Suhl, Niemcy).

Maszynowa broń palna.

Zgłoszono 27 października 1936 r.
Udzielono 25 lutego 1938 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy broni maszynowej, mającej zwłaszcza postać pistoletu i posiadającej dający się wysuwać trzewik, umożliwiający strzelanie z oparciem o ramię. Celem wynalazku jest takie wykonanie rękojeści broni palnej, ażeby trzewik z jednej strony był stale połączony z rękojeścią broni, a z drugiej strony aby ani w położeniu spoczynku, ani podczas używania broni nie przeszkadzał bezpiecznemu manipulowaniu bronią.

Broń palna, do której rękojeści w razie potrzeby można dołączyć wysuwany trzewik, jest już znana. Takie postacie wykonania broni mają jednak tę wadę, że utrudniają manipulację bronią, ponieważ trzewik nie jest połączony z rękojeścią na sta-

łe, lecz musi być dopiero doprawiany. Z drugiej strony były już czynione próby przymocowywania trzewika za pomocą stałego przegubu, przy czym trzewik ten odrzucano ku przodowi mniej więcej wzdłuż lufy, gdy z broni nie robiło się użytku. Takie postacie wykonania są niedogodne w użyciu, przy czym trzewik przyłożony do kolby jest nieporęczny i przeszkadza niekiedy bardzo znacznie używaniu broni. Nawet trzewiki, wyciągane ku tyłowi, w położeniu spoczynku znacznie utrudniają manipulowanie bronią i nie pozwalają na należyte ujęcie rękojeści.

W przeciwieństwie do tych znanych postaci wykonania wynalazek niniejszy ma na celu dający się wyciągać trzewik, który

w położeniu spoczynku stanowi część rękojeści pistoletu, gdyż umieszczony jest w jej wykroju i pokrywa się z jej powierzchnią. Po wyciągnięciu trzewika wspomniany wykrój rękojeści zostaje zakryty płytką, która osadzona jest na sprężynie wewnątrz rękojeści i przy wyciąganiu trzewika wysuwa się o tyle na zewnątrz, że zlewa się z zewnętrznym brzegiem rękojeści. Trzewik jest połączony z parą ramion, które są prowadzone wewnątrz łoża broni i składają się z kilku części, połączonych za pomocą przegubów o poziomych czopach, tak iż trzewik daje się dowolnie nastawiać w kierunku pionowym. Należy przy tym ramionom trzewika nadać taką tylko długość lub oś obrotu łoża przesunąć tak daleko ku przodowi komory zamkowej, aby przy trzewiku, wsuniętym w łożo, obrót łoża względem lufy lub komory zamkowej był możliwy, to jest, by nie potrzeba było wysuwać trzewika przed odchyleniem łoża na dół.

Trzewik według wynalazku w położeniu spoczynku mieści się całkowicie wewnątrz rękojeści broni, a przy wysuniętym trzewiku manipulacja bronią nie jest utrudniona, ponieważ kształt rękojeści broni także po wyciągnięciu trzewika pozostaje niezmienny.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia przekrój podłużny maszynowej broni palnej z trzewikiem w położeniu spoczynku, przy czym linią przerywaną oznaczono trzewik wysunięty w tył, fig. 2 przedstawia przekrój poprzeczny wzdłuż linii *a — b* na fig. 1, a fig. 3 — przekrój poprzeczny wzdłuż linii *c — d* na fig. 1.

W komorze zamkowej 1, stanowiącej również osłonę lufy, osadzony jest zamek. Z komorą 1 połączona jest na stałe obsada 2 magazynka nabojeowego. Do obsady 1 za pomocą zawiasy 2*a* przymocowane jest łożo 3, posiadające rękojeść 3*a*, w której po stronie tylnej znajduje się wykrój 3*b*. W wykroju tym mieści się trzewik 4, ukształ-

towany w ten sposób, że wypełnia wykrój 3*b*, nadając rękojeści kształt potrzebny do właściwego ujmowania broni.

Jak widać z fig. 2, w trzewiku umocowane są z boku dwa ramiona 5, umieszczone według fig. 3 we wnętrzu łoża 3 i dające się przesuwac w kierunku podłużnym. Przednie końce ramion 5 dochodzą aż do zawiasy 2*a* (fig. 1). W pobliżu swego przedniego i tylnego końca ramiona 5 zaopatrzone są w żłobki 10, w które może wchodzić dźwignia 7, w celu ich zabezpieczenia przed podłużnym przesunięciem się.

Poza tym ramiona 5 są podzielone mniej więcej w połowie swej długości i połączone ze sobą za pomocą poziomych trzpieni przegubowych 5*a*.

W wykroju 3*c* rękojeści 3*a*, znajdującym się pod trzewikiem 4 jest umieszczona płyta 6, ukształtowana również według zewnętrznego konturu rękojeści. Płyta ta jest zaopatrzona w wystające ku przodowi trzpienie 11, ślizgające się w prowadnicach 12. Te prowadnice 12 są rozszerzone przed i za przegrodą 13, przez którą przechodzą te trzpienie 11, przy czym z jednej strony każdej przegrody znajdują się główki 14 trzpieni, a z drugiej — sprężyny 15, nałożone na trzpienie 11 i oparte o przegrody 13.

Na tylnym końcu komory zamkowej 1 osadzony jest zab 16, który współdziała z zapałką 17, osadzoną na rękojeści, wskutek czego ustala się wzajemne położenie łoża i komory zamkowej.

W normalnych warunkach używa się broni palnej bez trzewika, który wówczas jest włożony do wnętrza rękojeści, nadając jej pełny kształt dostosowany do ręki. Ramiona 5 znajdują się wówczas wewnątrz łoża 3 i przytrzymane są za pomocą dźwigni ryglującej 7, która wchodzi w tylny żłobek 10. Płyta 6, umieszczona w rękojeści 3*a*, wtłoczona jest wówczas wbrew działaniu sprężyn 15 do wnętrza wykroju 3*c* rękojeści.

Przy użyciu trzewika 4 w celu oparcia go o ramię strzelającego obraca się dźwignię ryglującą 7, ażeby wyszła z tylnego żłobka 10, po czym trzewik 4 wyciąga się w tył. Ramiona 5 ślizgają się przy tym w swych prowadnicach wewnątrz rękojeści również ku tyłowi, dopóki przedni żłobek 10 na ramionach 5 nie znajdzie się przed dźwignią ryglującą 7, która zostaje wówczas przez obrót ponownie wprowadzona w położenie ryglujące według fig. 1 lub też samoczynnie powraca w to położenie. Części składowe, a mianowicie trzewik 4 i ramiona 5, zajmują wtedy położenie oznaczone na fig. 1 linią przerywaną, przy czym tylna część ramion 5 wraz z trzewikiem 4 daje się przez obrót około czopów 5a ustawić wyżej lub niżej.

Po wyciągnięciu trzewika 4 z rękojeści 3a płytką 6 zostaje zwolniona i przesuwana się pod działaniem sprężyn 15 w tył aż do zasłonięcia wykroju 3b na trzewik, wskutek czego rękojeść broni palnej także przy wyciągniętym trzewiku uzyskuje swój pełny kształt. Główki 14 trzpieni służą przy tym do ograniczania ruchu płytki 6 na zewnątrz.

Jeżeli ma się zaprzestać strzelania z wysuniętym trzewikiem, to obraca się znów dźwignię 7 aż do zwolnienia ramion 5, po czym trzewik 4 przesuwany się z powrotem do rękojeści 3a, przy czym płytką 6 również powraca w położenie spoczynku. Za pomocą dźwigni 7 przeprowadza się ponownie zaryglowanie trzewika, wskutek czego wszystkie części zostają zabezpieczone z powrotem w położeniu według fig. 1.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Maszynowa broń palna, zaopatrzona w dający się wysuwać trzewik w celu oparcia go o ramię strzelca, znamienna tym, że trzewik w swym normalnym, nie wysuniętym położeniu tworzy część uchwytu broni, wykonanego w postaci rękojeści pistoletu, a to dzięki temu, że umieszczony jest w wykroju tej rękojeści i pokrywa się z jej powierzchnią.

2. Maszynowa broń palna według zastrz. 1, znamienna tym, że w jej rękojeści pistoletowej jest osadzona na sprężynie płytka, która po wyciągnięciu trzewika wypełnia wykroj, w którym mieścił się ten trzewik.

3. Maszynowa broń palna według zastrz. 1 i 2, znamienna tym, że posiada dwa ramiona, połączone z trzewikiem i prowadzone we wnętrzu łoża broni, przy czym każde ramię składa się z dwóch części połączonych przegubem o poziomym czopie.

4. Maszynowa broń palna według zastrz. 1 — 3, znamienna tym, że dający się odchylać łożo jest połączone z komorą zamkową broni za pomocą osi, umieszczonej przed przednim końcem wsuniętych w głąb łoża ramion trzewika, oraz za pomocą zapadki (17), współdziałającej z zębem (16), znajdującym się na tylnym końcu komory zamkowej.

Hugo Schmeisser.
Zastępca: K. Czempiński,
rzecznik patentowy.

